18/11/2024

Сто година руске цркве Свете Тројице у Београду

У недељу, 17. новембра 2024. године, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је служио свету архијерејску Литургију у руској цркви Свете Тројице на Ташмајдану, Подворју Московске Патријаршије у Београду.

Светејши Патријарх је том приликом осветио нови живопис руског храма који већ сто година краси српску престоницу. Његовој Светости су саслуживали: Митрополит волоколамски г. Антоније, председник Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије; Преосвећени Епископ ремезијански г. Стефан, викар Патријарха српског и старешина Подворја Српске Православне Цркве у Москви; архимандрит Нектарије, главни секретар Светог Архијерејског Синода Српске Православне Цркве; архимандрит Михаило, игуман манастира Јовање; протосинђел Сава из Епархије нишке; протојерej Виталиј Тарасјев, старешина Подворја Московске Патријаршије у Београду; протојерej Николај Балашов, саветник Патријарха московског и све Русије; протојерej Ђорђе Стојисављевић, шеф Кабинета Патријарха српског;

протојерej Игор Јакимчук, заменик председника Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије; протојерej-ставрофор Милош Тришић; презвитер Николај Васин, секретар председника Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије; протођакони Стеван Рапајић, Драган Радић и Радомир Врућинић, као и ђакон Николај Вуковић.

Светој Литургији присуствовали су др Ненад Поповић, министар без портфеља задуженог за међународну економску сарадњу и област друштвеног положаја Цркве у земљи и иностранству; др Владимир Рогановић, директор Управе за сарадњу са црквама и верским заједницама при Министарству правде; академик Николај Мухин, народни уметник Руске Федерације; г. Александар Боцан Харченко, амбасадор Руске Федерације у Београду.

Патријарх Порфирије: Сусрет умрле кћери и Јаирове вере са Христом јесте слика победе живота над смрћу

После читања светог Јеванђеља, Његова Светост Патријарх је беседио: – У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, све у нашем животу, у животу сваког човека, могло је да се деси, а можда и није морало бити. И то да смо овде данас сабрани, хвала Богу, десило се, али могло је бити и да се не деси, да неко од нас не буде присутан или, може бити, да је неко планирао да дође и да буде на овом сабрању, а да га данас нема. Међутим, постоји само једна ствар у животу сваког појединца која се мора десити. Сваки онај који се родио, он и умире. Једино што ни на који начин не можемо избећи јесте управо одлазак из овог света, што смрт, иако, руку на срце, свако од нас ако погледа у себе живи тако као да никада тај тренутак неће доћи. Иако нас све у нама и око нас уверава да смо и ми пролазни, иако видимо мноштво људи који ишчезавају испред нас, живимо тако као да имамо утисак да је то чаша која ће само нас мимоићи и која се само нама неће десити. Али, авај! Свако ко је дошао у овај свет, свако ко се родио из овог света ће отићи. То све показује да смрт најпре видимо као свог највећег непријатеља, као највећи проблем свој, а онда и да очигледно смрт није нешто што је природно и што припада нашем изворном бићу, него је нешто што је изван наше природе и накнадно придодато.

Зато и човек, али и људски род, од кад зна за себе све што чини кроз филозофију, уметност и науку чини са једним коначним крајњим циљем, а то је да ако може пронађе кључ за одгонетање тајне смрти и за победу над смрћу. То показује, дакле, да смо створени за живот. У нама постоји једна дубинска, неодољива и несавладива потреба да управо тог првог, последњег

и највећег нашег непријатеља победимо. Резултат је очигледан. Из деценију у деценију, из века у век, постоји прогрес, цивилизација напредује. И можда се понекад учинило некоме да је дошао на праг разрешења тајне смрти, али по свој прилици никада неће доћи до тога, као што и није дошао. Неће доћи заправо до могућности да самим собом победи смрт.

Данашње Јеванђеље нам даје предукус разрешења тајне смрти како би заправо остао само живот , јер је то оно због чега смо дошли у овај свет, али створени не само да живимо у оквиру времена и простора, тј. у историји, него створени да живећи овде предокушамо вечност у вечности. У заједници љубави међусобно и у заједници са Богом живимо заувек у Царству Божјем, које постоји као нестворено да би било и простор нашег живота. Имамо, дакле, једну слику драматичну, слику човека који има болесну кћер и који трага за њеним исцељењем. Наишавши на Спаситеља, наишавши на Господа, препознавши у Њему силу која није од овог света, прилази Му са вером да оно што он сам не може учинити као човек, а за чим има потребу, може учинити за њега Бог. И заиста, епилог овог сусрета умрле кћери и Јаирове вере са Христом јесте то да његова кћер устаје из мртвих. Ово је слика и наших потреба и чежњи, и крста и бола, али и слика онога што носи у себи Христос, а то је живот, то је победа над смрћу. То је слика и Његовог Распећа, али и Његовог Васкрсења из мртвих, и то Васкрсења не због себе и за себе, него Васкрсења из мртвих за нас и због нас, јер Он јесте живот и носи живот у себи. Само ако смо спојени са Извором живота, са Животом, Извор може бити пренет и у нас, и у наше личности, и у људски род, а то, наравно, бива као дар Христов који постаје наш садржај, наша свакодневница и реалност наша кроз веру. Безброј пута је Господ, читали смо у Јеванђељу, чинио чуда, али никада не намећући себе, не намећући себе ни као живот, ни као љубав, него је даривао себе и све што је Његово онима који су пројавили веру и показали поверење у Њега. У том смислу свако чудо, а и тајна живота као највеће чудо, јесте реалност која је плод сарадње Живота и слободе човекове, сарадње Божје, сарадње Спаситеља нашег, који је већ све за нас учинио, и наше слободе, тј. нашег подвига. Слобода није тек апстрактно опредељење. Слобода значи опредељење, труд и напор да живимо у складу са тим опредељењем, једном речју, да живимо по Речи Христовој, по Јеванђељу Његовом. Вера без дела је мртва – каже апостол Јаков. Вера као израз наше слободе и опредељења за Христа, али и напор да живимо у складу са заповестима Божјим – и не само да се дешавало и да се дешавају чуда оздрављења и исцељења, него и чудо буђења из смрти – јесте нешто што у крајњој линији зависи од нас, јер нам је живот већ Христом дат унапред. Међутим, да ли ће Он постати наша реалност зависиће од нашег

опредељења, од наше вере. У том смислу, све је увек и само у нашим рукама, јер Господ је учинио, Он јесте Истина, Пут и Живот, и све то јесте, може и треба да буде наше. Саздани смо због тога, али је неопходно да имамо истинску и праву веру. Том вером и крвоточива жена, која је трагала за својим исцељењем годинама, само се дотакла хитона, одоре Христове, хаљине Његове, и већ је била исцељена. То показује да благодат Божја сама по себи дејствује и постоје делатна међу нама и у нама. Колико год имали препрека у свом животу, телесних – спољашњих и унутрашњих – духовних, уколико оне нису разлог нашег одустајања, него повод за улагање већих напора и интензивнијег подвига, дотаћи ћемо се, засигурно, те благодати која је ту у нама и поред нас. Духовно ћемо расти, превазилазити сваки недух, сваку немоћ, сваку болест, сваки недостатак и што је најважније узрастати у љубави и у вери славећи Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

Патријарх Порфирије: Црква као тело Христово јесте један, јединствени и непролазни организам

Беседећи на крају свете Литургије, Светејши Патријарх г. Порфирије је поручио: – Желим да честитам нашој браћи Русима што, ево, већ сто година овде, на овом месту, постоји овај храм у којем се од почетка Руси који су дошли у Србију окупљају и моле Богу све до данашњег дана. Границе Цркве или устројство Цркве је тако уређено да би се са Црквом боље управљало из пастирских и мисионарских разлога. Имамо разне Цркве организоване тако да свака на челу има свог епископа, онда и патријарха, а заправо је једна, саборна и апостолска Црква, Црква Христова у којој у потпуности важе речи Христове да нема Грка ни варварина, слободног ни роба, мушког ни женског, тј. да постоје појединачни и лични печати. Сваки човек је посебна икона Божја и има свој посебан печат, тј. има своје посебне, специјалне дарове који га разликују од других. Тако и свака породица има нешто изузетно, а онда и већа и шира породица. Сваки народ има неку своју посебност, неку своју различитост, неки свој посебан дар, једном речју, дар који је дат да би се кроз њега појавила и показала љубав у односу на онога који је различит и како би тај дар био одскочна даска за изграђивање јединства. Управо Црква као тело Христово јесте тај један, јединствени и непролазни организам, јесте Царство Божје, овде међу нама Црква Царства Божјег, а у пуноћи и у вечности Господ као Цар и Господ као темељ и осовина, као лоза око које не само да се сви окупљамо, него смо накалемљени на ту лози и из ње постајући са Њим једно сви и међусобно бивамо једно. Ја се радујем што овај храм, ево, пун век овде постоји, што се у њему служи Литургија и молим се Богу да га Господ сачува

до краја века. Нека је благословено, живели и честитам! Наш братски поздрав и љубав Светејшем Патријарху московском и све Русије, наша љубав и молитва и молба да се моли за нас! Нека Господ чува Руску Цркву и руски народ на многаја љета!

Руска црква у Београду – символ братских односа између српског и руског народа

Руска црква Свете Тројице на Ташмајдану представља један од најзначајнијих духовних и културних символа руске емиграције која је у Србију после Октобарске револуције и грађанског рата у Русији донела богату културу и православну традицију. Да би задовољила своје духовне потребе, руска заједница, коју су чинили знаменити архијереји, интелектуалци, уметници и официри, покренула је иницијативу за изградњу храма. Црква је изграђена између 1924. и 1925. године према пројекту архитекте В. Т. Теофанова. Храм је посвећен Светој Тројици, а његова архитектура инспирисана је традиционалним руским православним стилом. Руска црква у Београду није била само место богослужења, већ и културни центар руске емиграције, место окупљања, духовне утехе и очувања руског идентитета. У храму су се одржавале разне културне и образовне активности, концерти, предавања и изложбе. Руска црква представља значајан историјски споменик. У њој се налази гроб генерала П. Н. Врангела, команданта руске Беле армије. Верни народ престонице радо посећује руску цркву и поклања се њеним светињама, чудотворним иконама Свете Ксеније Петроградске и Свете Матроне Московске. У храму се чува део шала Светог царевића Алексеја Романова. Храм представља трајни символ братских односа између српског и руског народа и сведочанство о заједничкој историји и православној вери.

Руска црква је добила нови сјај захваљујући раду познатог руског сликара и иконописца Николаја Мухина, чије дело краси и храм Светог Саве на Врачару. Професор Мухин је члан Руске академије уметности и добитник више националних и међународних награда за свој рад. Његова дела су препозната широм православног света и сматра једним од водећих савремених уметника који настављају традицију византијске и руске православне уметности. Заједно са групом руских уметника, академик Мухин је за само седам месеци осликао преко 520 квадратних метара фресака, уз надзор протојереја Виталија Тарасјева, старешине Подворја Московске Патријаршије у Београду, као и финансијску помоћ ктитора храма др Ненада Поповића, министра задуженог за међународну економску сарадњу и положај Цркве у земљи и иностранству, коме је данас Митрополит волоколамски г. Антоније уручио

орден Преподобног Андреја Рубљова Иконописца. Зидове храма красе сцене

теља Његових, посебно место
ика.

play: inline-block; width: 0px;
RES_start">

ГОСПОДЬ САВАОѲЪ

ΙΗΣΟΥ
ΙΣ ΧΣ

spc.rs